

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

HVEZDNÍ FENÁČ

3. VYDÁNÍ

Hvězdní honáci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Jiří W. Procházka

Hvězdní honáci – e-kniha
Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Jiří W. Procházka
HVĚZDNÍ HONÁCI

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele*

© Jiří W. Procházka, 2017
Edited © Tomáš Mayer, 2017
Cover © Lukáš Tuma, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-755-3311-1 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-755-3496-5 (ePDF)
ISBN 978-80-755-3497-2 (ePUB)
ISBN 978-80-755-3498-9 (Mobi)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

HVĚZDNÍ KONÁČP

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON

A PLANETA
FOUNTAIN

KAPITOLA I.

Obloha nad Little Big Valley

Šestinohá ještěrka goora sebou mrskla právě včas, aby se neocitla v pasti.

Malý Joe Harper, sotva desetiletý chlapec s celými souhvězdími pih na kulatých tvářích i nose, zaklel přesně tak, jak to slychával od otce. Obratnými pohyby prstů přitáhl síť zpět a znova ji připravil k vrhu. Stočil ji do válečku, který si vložil mezi ukazováček a palec pravé ruky, a podíval se po ještěrce. Levou rukou vytáhl ze zadní kapsy kalhot harmoniku.

Goora odskočila o dobré dva yardy, znehybněla a hleděla na světlovlasého kluka v odřených džínsech, tiše hrajícího na foukací harmoniku hypnotizující melodii „Píseň smrti“ od Ennia Morriconeho, proslulého lovce písečných červů. V jedné ruce harmoniku, v druhé vrhací síť, chlapec se pomalu sunul k nádherně zbarvenému plazovi. Bystré hnědé oči, zčásti zakryté neposednou ofinou, pozorovaly každý pohyb goory a rty jako maliny, jak říkala jeho maminka, svíraly harmoniku. Ta podmanivá hudba...

Joe byl vyhlášený lovec všech druhů goor a jeho terárium na stanici zpestřovalo poutníkům nekonečné čekání na vlak. Cestující, kteří se šli do nádražního bufetu občerstvit ledovou tříšť z kaktusoidů nebo pálenou ze škorpióních klepet, nechávali před sklem terária drobné mince na krmení nádherně zbarvených tančících tvorečků. Občas si dokonce některé kusy vybrali a kupili pro své ratolesti.

Ještěrka neschopná pohnout se z místa přešlapovala jako uhranutá v rytmu melodie. Joe nespěchal, chyběly mu už jen tři malé krůčky... Kožené mokasíny lehce našlapovaly. Ještě krok a...

V dálí zazněl pronikavý pískot píšťaly.

Goora sebou trhla a vymanila se z moci zrádné melodie. Joe vrhl síť, ale už věděl, že svoji sto třináctou ještěrku dnes nechytí.

„Tak jsi vyhrála. Ale kdybys věděla, jak se u mne tvoje sestřičky mají dobré, i do kapsy bys mi ráda skočila,“ rozloučil se s ní a rozběhl se do mírného svahu.

Na vrcholku se otevřel pohled na široké údolí, v němž se rozprostírala sběračská osada se zděným, každoročně bíleným kostelíkem, nezbytnou železniční stanicí, rosolovou nádraží pro biomotivy, prkenným překladištěm a nákladní rampou z cedrových trámů, z poloviny zaplněnou obrovskými rudými plody.

Bezprostředně za městečkem, až k samotnému obzoru tvořenému modravými obrysy hor, se do stametrových výšin tyčily podivuhodné kaktusoidy, pod nimiž i největší cedry vyhlížely jako kapradí v borovém lese. Gigantické bioorganismy trčely z neútěšných dun polopouště a v jejich rozložitých stínech pučely ostrůvky rostlinstva, živícího se z vláhy, kterou kaktusoidy svými kořeny vysávaly z pouštního podloží. V těchto oázách však místo obvyklého oddechu pro karavany poutníků panuje čilý pracovní ruch.

Složité konstrukce dřevěných lešení a ramp, mnohonásobně přesahující i nejvyšší budovy v Dolores Bay City, šplhají podél rozvětvených kmenů kaktusoidů. Skupiny sběračů z nich opatrně sbírají obrovité rudé dýně. Týmová práce musí být přesnější než pověstné gamebské hodinky. Jediný chybně odříznutý plod totiž dokáže zabortit celou stavbu a ohrozit životy desítek lidí. Plodnice zajištěné v sítech sběrači odseknuou u obřího stonku a pomocí soustav kladkostrojů je svážejí po klesajících rampách na zem. Od jednotlivých kaktusoidů se sbíhají zpevněné kamenné cesty až k samotnému Little Big Valley a po nich se pomalu kolébá jeden povoz za druhým. Robustní vozy tažené šestispřežími valachů z Hornerova chovu přepravují ohromné plody až na nákladní rampu nádraží. Co povoz, to jeden plod.

Joe se na okamžik zastavil, porovnal dva stíny, které vrhaly slunci ozářené kaktusoidy, a zjistil, že stejně dostane na zadek, protože doma už skončila večeře a jeho sourozenci se podle věku buď ukládají do kolíbek či postelí, nebo pomáhají mámě s nádobím. Táta čeká u telegrafu a on, Joe, měl dnes připravit poštovní zásilky!

Po klikatém běhu z povlonného svahu, posetého kříklavě kvetoucími bodláky, přeskákal žlutou trávou zarostlé koleje a vřítil se do kanceláře přednosti stanice.

„Ahoj, tati! Promiň, já...“

„Já vím. Goory. Za tohle máš týden nádobí. A sám,“ přivítal ho otec a podával mu koženou brašnu s poštáckou pečetí, plnou dopisů. Ukázal

do rohu na tři nevelké balíky: „Tohle jde taky. A pospěš si. Večeři ti máma dá až potom.“

Joe vyběhl ven. Na obzoru rostoucí souprava už vypouštěla oblaka páry. Kývl na staříčkého Murdocka, vychrtlého, bělovlásého a poslední roky už jen nepřitomně se usmívajícího prodavače jízdenek, který tuhle trať před dávnými léty stavěl vlastníma rukama. Hvízdnutím pozdravil Sarah, jež věšela prádlo na zadní zahradě...

A opět, dnes snad již posté, pohlédl ke žluté obloze.

Pořád nic. A přitom se vsadil s Hornerovic kluky, že je spatří první.

Vsadil se o tři goory.

Supění biomotivy se blížilo a sílilo.

Joe se postavil na značku vypálenou do prkenné podlahy perónu a pyšně zvedl ruku s infračerveným zaměřovačem. Biomotiva odpověděla pronikavým hvízdnutím a načasovala si zpomalení biologických funkcí. Jako vždy zastavila na desetinu palce přesně, aby se křiklavý poutač *Little Big Valley* zaroval právě se třemi osobními vagóny.

Vystoupilo devět lidí. Z nákladních vagónů se jako obyčejně vykládaly potraviny, alkohol a nové hrací automaty, jež vždy nahradily ty předcházející. Po každém výkupu kaktusoidových plodů se totiž jediné dva bary v *Little Big Valley* zaplnily úspěšnými sběrači, což zpravidla znamenalo zkázu instalovaných jednorukých banditů.

Před Joem se otevřely dveře poštovního vozu a v nich nestál nikdo jiný než Jim řečený Pošták, legenda této tratě. Zamlada chladnokrevně vyřídil celou bandu Jesse Yamese, která svými nájezdy sužovala nejen vlakové spoje, ale i nádražní domky a samoty roztroušené podél trasy. A protože už jako kluk svému nevlastnímu tátovi slíbil, že na kolty v životě nesáhne, vypustil na bandity Bradburyho včely, které si sám sehnal někde na pětce Epsí Tukana a vycvičil je pro tenhle jediný úkol. Jediný proto, že Bradburyho včely stejně jako pozemské po vbodnutí žihadla hynou. Pošták je chlapsky oplakal a pořádně zapil. Celému stolu štamgastů v saloonu Chatillon zaplatil žito. Od té doby si nikdo nedovolil otravovat ani jeho, ani poštovní spoj, protože nikdo nevěděl, jestli mu ještě nezbyly nějaké včelky v klícce.

„Nazdar, starej parťáku!“ zachrčel Pošták a zvedl ruku k pozdravu.
„Tak co, taky jedeš na Slavnost?“

„Dobrý den, strejdo Jime. Jasně, že jedu. Táta řekl, že jsem už dost velkej. Jenže nikdo neví, kdy se honáci objeví. Táta říká, že mají svůj vlastní čas.

Stejně si ale myslím, že táta ví přesně, kdy se tu ukážou... Teď jenom čekám, až uvidím první krávy. Jsem se totiž vsadil."

„Jo, chlapče, krávy," podrbal si Jim širokou jizzvu od slepého oka až k bradě; pozůstatek po slavné bitce. „Na to čekáme všici. To víš, zase si tahle planeta kapánek pomůže. Ještě že tu krávy mají od nepaměti zastávku kvůli mladejmu, jináč nevím. Trocha toho polirunu, pár hektáků pálenky; já, kaktusoidy by nás mohly dobře živit, ale ty zase potřebujou ke svýmu životu krávy, a bez těch ohromnejch kravinců by tady ty rostliny naopak dočista umřely... Prostě vono je to všechno Pánem dobře stvořený."

Joe kýval hlavou. Podobné úvahy od Jima slychával pravidelně od té doby, co ho táta pustil k vlaku. Ale teď ho zajímalo něco úplně jiného.

„Strejdo, a co píšou v novinách? Myslím o Slavnosti."

„No vidíš, noviny. Tak do práce," odkašlal si Jim. Otočil se, sebral ze stolu balík novin a plátěný poštácký pytel s pečetí Společnosti. Bradou ukázal na titulní stránku *Star Cowboy's Times* a prohlásil:

„To víš, všechno už je připravený. Hotely otvírají nový a nový herny, Cooperova aréna bude mít novej nátěr... Hele, to si přečteš potom, teď mi polož ty věci sem, k nohám, a vezmi si tohle. Ještě ti vyndám tyhle dvě spěšinu. Opatrně, jsou to ptáci, nějaký kanáři, furt mě budili, řvou ni... A je to."

„Tí jsou pro mámu. Dárek," odpověděl Joe, naložil všechno na vrzající trakař, a když otec zvedl plácačku, odstoupil od vlaku.

„Ahoj, Joe," rozloučil se Pošták a zasunul vrata vagónu.

„Nashle," řekl chlapec a netrpělivě se s dvoukolákem rozjel po hrbo-latém prkenném nástupišti.

Jak jsou asi honáci daleko? Všude se mluví o Slavnosti nejmíň půl roku, jako by měla propuknout každou chvíli. Pravé kolo náhle zapadlo do škvíry mezi zčernalými fošnami, chlapec narazil na rukojeť, přepadl na dvoukolák a z něj potom dopadl na tvrdá prkna. Cítil, jak si vyrazil dech, a zároveň zaslechl polekaný výkřik Sarah.

Ale to ho teď nezajímalо.

Ležel na zádech, snažil se nadechnout a vytřeštěně hleděl na tmavoucí oblohu.

Neměl ani taklik dechu, aby vykřikl: *Už jsou tady!* Jenom se díval. Ještě stačil stisknout timer se záznamem, kvůli sázce.

Tři goory jsou tři goory. Goory však zná.

Ale tohle ještě nikdy nespatril.

V rudnoucí atmosféře se pomalu zhmotňovala obludně gigantická těla. Obrovské fosforeskující objekty, každý o délce přes pět set astromil, připomínaly krávy jen vzdáleně. *Spíš bych jim říkal prasata*, uvědomil si Joe. Ale když se jedna z krav natočila bokem, spatřil rohy připomínající temný srpek měsíce, který se vznášel pár set yardů nad hlavou krávy.

A támhle je honák!

První, kterého Joe zahlédl. Na vlastní oči! Pravda, v atmosféře po hypernautickém oři zůstala jen duhová čára, ale byl to honák!

Joe se zasnul.

Vyprávění strejdy Billu, tátova kamaráda ještě z dob *těch starých zlatých časů*, bylo lepší než půlka všech kovbojských remaků. Už jenom jeho lovecké jméno – Dlouhý Bílý Vlas – bylo něco! Bill na své planetě, *Shell* (*Skořápka*) se jmenovala a taky jí navštěvovaly krávy, představoval jakéhosi čaroděje. Indiáni ho zvali na magické obřady a planetu prý chránil před Zlem tajemný Pán Much. A Bill o všem uměl tak poutavě vyprávět.

I jejich planeta, *Studánka*, je jednou z mála v celé Galaxii, kterou si krávy vyvolily jako místo krátkého odpočinku na své nekonečné pouti. Zde se jejich telata, pár měsíců po vylíhnutí, osvěžují gigantickými dýněmi z kaktusoidů. Strejda Bill i táta tvrdili, že v těch rostlinách je víc vitamínů než ve zbytku celé Galaxie. A nejsou to jen vitamíny, co sem krávy táhne. V obrovských červených dýních jsou i zvláštní látky... Ano, drogy.

Pálenka z kaktusoidů, pouze s makromolekulami esence *kraví drogy*, patří mezi nejzádanější v celé Unii. Také ostatní výrobky z ohromných dýní jsou pečlivě zbavovány přítomnosti nezádoucího množství oné podivuhodné látky. Stačí pouhá tisícina miligramu. Pro lidský organismus je droga nebezpečně návyková a ve vyšší koncentraci smrtelná.

Telatům naopak pomáhá lépe proplouvat v širém vesmíru *a nejen v něm*. Tak pravil táta se strejdou Billem.

„Joe, nestalo se ti něco?“ zakryla mu výhled nejstarší sestra a zvedala ho na nohy.

„Ne, ne. Počkej, Sarah, hele,“ lapal chlapec po dechu. Odstraňoval si z očí její dlouhé, voňavé vlasy, ohnivější než západ druhého slunce. Vlasy krásné, ale teď mu *sakra* vadily!

„Já vím,“ řekla dívka s fialkovýma očima a hezkým, oválným obličejem. „Vidím je podruhé a jsem z toho taky vedle. Ale ty jsi, doufám, v pořádku, myslím po tom kotrmelci?“ krčila čelo. Vrásky se na její hebké pleti vyjímaly jako chvilková výstřední ozdoba.

„Ano. Jsem v pořádku... Sáro, dívej na to!“

Nebe se plnilo světélkujícími objekty, mezi nimiž se proplétali honáci na zářících strojích, obratně prolétali mezi gigatunami vlnící se masy, jež by dokázala rozdrtit i planetu. Světelné stopy po honácích se objevovaly v místech, kam by žádná bytost z Galaxie nestrčila ani píd kterékoli končetiny.

Krávy se tísnily ve stádu a honáci je opatrnlé naváděli na oběžný koridor Studánky. Gravitační tření vesmírných tvorů vyvolávalo tepelnou energii narážející ve vlnách na povrch planety. Nebyla to však energie ničící. Bylo to živočišné teplo; jako by krávy dýchalaly na kolébku s jezulátkem, aby ji zahřály, aby jí pomohly.

„Farmářská loď,“ vydechl Joe.

Sarah se podívala směrem, kterým ukazovala Joeova strnulá ruka. Na severozápadě se v oslňující modravé záři zjevila mohutná hyperprostорová loď, jediná svého druhu zkonztruovaná lidmi.

Koráb umožňující lidstvu osídlovat každý kout Galaxie, ovládnout jakýkoli zdroj energie, již nejen tento prostor skrývá. Kulový tvar lodi zdánlivě předurčoval její jakousi neohrabost, ale mnoho protivníků či vetřelců se již přesvědčilo o hbitosti i bojové výzbroji této jedinečné konstrukce.

Farmářská loď se důstojně sunula mezi nesrovnatelně mohutnějšími těly krav a honáci jí uvolňovali cestu. Jen třikrát musela zmírnit rychlosť – to když se k sobě na kritickou vzdálenost přiblížily sršící kravské rohy. V tom okamžiku se na místě soustředilo několik honáků a bleskově likvidovalo ohnisko kosmické katastrofy.

„Podívejte se taky tamhle,“ ozval se oběma za zády otec.

Joe vycítil v jeho hlase hlubokou nenávist. Udiveně na něj pohlédl. Takhle ho neznal.

„Čekal jsem všechny později... Něco se muselo stát. Za posledních dvacet let jsem nezažil, aby se nad naší planetou setkali. To není dobré,“ temně pronesl Harper senior.

Otec měl široká ramena a mohutný hrudník. Hranatý obličej byl poset hlubokými vráskami a tváře věčně pokryté strniskem prošedivělých vousů. Obličej doplňoval mohutný knír a prořídlé skráně dříve hustých zrzavých vlasů. Muž, o němž nikdo nemohl říci, že by se někdy něčeho bál. Dovedl rázně zkrotit Hornerovic nejdivočejší koně i sejmout zjančného býka. Sílu jeho paží nejednou poznali chlapi v městečku, ať už v dobrém při přetahování *pákou*, nebo ve zlém – to když se někdo neurvale dotkl jeho rodiny, honáků a až naposled jeho samotného.

Nyní nehnutě stál a pod zamračeným čelem se mu v očích zrcadlila zlá předtucha. Neprítomně v rukou mačkal *stetson* a ve tváři se mu objevil výraz, jaký u něj Joe nikdy nespatril. Uvědomil si, že otec opravdu, jak říkal strejda Bill, musel prožít, *musel znát!* to, co nikdo na téhle planetě ani netuší.

„To není dobré!“ zněla malému chlapci ta slova ještě v hlavě. Obrátil pozornost zase k obloze.

Východní obzor vybuchl sytě zelenou září.

Joe sledoval, jak tím směrem odlétly roje honáků, aby zabránily případné srážce a aby uvolnily cestu pro...

Elegantní štíhlé lodě na svých křídlech nesly jedovatý svit, jejž jim dodával obyčejný podprostorový pohon.

Stádo zneklidnělo, ačkoliv honáci dělali, co mohli.

Hlavněmi děl najezené bitevní lodě, doprovázené černými talíři Garadarů, se pyšně probíjely vpřed, i když kontradmirálové tušili, co by se stalo, pokud by se právě jejich koráb dostal mezi dvě krávy. Ale věděli, že ke srážce nedojde.

Jsou tu přece kaubojové. Špinaví honáci.

A my... My jsme ctihodná Společnost.

„Křižníky Společnosti,“ řekl otec.

Upustil klobouk na prkenné překladiště a položil ruce na ramena obou dětí.

„Sám pan hrabě nás poctil návštěvou,“ těžce si povzdechl.

KAPITOLA II.

Příjezd do Dolores Bay City

„Joe, vstávej konečně! Už potřetí ti říkám, že brzy uvidíme moře,“ povykovala malinká Dominika a tahala chlapce za nohu z úzkého lůžka.

Joeovi se zdálo o pomalu ubíhající krajině, o zastávkách u rosolových čerpadel, o monotónním rytmickém klapotu rohovitých kol i o pravidelném dýchaní biomotivy a právě si říkal, ať ho ta holka protivná nechá spát, protože až se probudí, bude zase v posteli doma a bude muset do školy, pozdravit pátera Rodgerse, uklonit se učitelce Farellové...

Moře!

Joe prudce vyskočil, a kdyby nebyl tak malý, jistojistě by si dal o prkna vrchní palandy pěknou ránu do hlavy.

„Kde? Kde je moře?“ zakříčel a prodíral se úzkou uličkou k oknu. Druhým skokem srazil matce prkénko, na kterém připravovala nejmenším dětem snídani.

„Tak hele, Joe, ihned se uklidni a pomoz maminec sebrat ty chleby! Až se umyjete a nasnídáte, přijďte do poštovního vagónu. Pošťák nás pustí do budky na střechu. O nic nepřijdete,“ zahučel ve dveřích do chodbičky otec a posunul si klobouk do týla.

„Hurá!“ radoval se syn, vykonal rychle zadané úkoly – snidaně mu šla nejlépe – a potom se vydali k zadním dveřím lůžkového vozu. Když vstoupili na plošinu mezi vagóny a přivítal je svěží závan vláhitého vzduchu, Joeovi se bezděky rozšířilo chřípí. Takovýhle vzduch nikdy nevdechoval.

Byla v něm voda a sůl a délky.

Vylezli po oprýskaném khaki žebříku do kabiny z plastické slídy, jaká se těží v Micalandu. Dospělí lidé stáli na střechách vagónů.

Všichni se užasle rozhlíželi.

Nešlo jen o moře, ale o to, co mnozí z nich viděli sotva podruhé, potřetí.

A Joe poprvé.

Z narůžovělé oblohy plné průsvitných krav se mezi oblaky právě vynořilo ohromné tělo telete a neohrabaně *plavalо* atmosférou k vrcholkům kaktusoidů. Sběrači vždy sklízeli plody ze spodních ramen rostlin.

Vše, co bylo výše, patřilo telatům. Nejen kvůli obtížnosti sklizně, ale i proto, že honáci to tak určili. Joe Harper senior byl dokonce radou obce Little Big Valley zvolen jako hlavní kontrolor sklizně, protože on sám se nejvíce zasazoval o vyváženou prospěšnost sklizně lidem i telatům.

Tele, na něž se zaměřila pozornost všech přihlízejících, urputně rejdovoalo stále níž a níž jako potápěč v lehké výstroji, kterého vztlak vody vyhání vzhůru, ale přitom na něj dole čeká poklad! Mládě se konečně dotrmácelo ke skupině kaktusoidů, vyrůstajících z náhorní planiny.

Joe to vše pozoroval s pootevřenými ústy.

Stejně jako ostatní.

Teleti se místo tlamičky s trojitými nozdrami začal vytvářet rozměrný trychtíř. Třetina telete už vypadala jako medúza. Mládě pohltilo vyhlédnutou rostlinu a přisálo se trychtírem takřka až k povrchu planety. Telecí tělo pulsovalo a měnilo barvy od růžové přes oranžovou až k sytě rudé. Objem vesmírné bytosti se zvětšil, jako když se mocným výdechem přifoukne balónek z pouti. To už se tele, jemuž se přední část zase proměnila v původní tlamičku, vzdalovalo od očesaného kaktusoidu. Mizelo doma, v oblacích, kde jej už očekávala matka, aby ho olízala vlídým gama zářením.

Všichni po té scéně nevědomky a pokorně vydechli.

Krávy byly podle několika planetárních náboženství považovány za božské bytosti. A to nejen pro svoje vzezření a rozměry, vymykající se jakýmkoli lidským zkušenostem. Samotná jejich přítomnost vyvolávala v lidech nádherné, nikdy neprožívané pocity... Krávy byly bytosti stejně vlídné a přátelské jako legendární delfíni z pozemských moří, které starověké národy opěvovaly jako posly bohů. Krávy oplývaly i obdobnou měrou intelligence jako přítulní vodní savci. Jejich slovník obsahoval stovky pro člověka pochopitelných významů, ale další tisíce výrazů byly pro lidstvo díky specializaci galaktických krav dokonale nesrozumitelné...

Joe pohlédl na otce a matku. I v nich cítil ono dychtivé očekávání.

Ještě uvidí moře, Slavnost a pravé honáky!

Biomotiva, jako by vstřebala toužebnou zvědavost pasažérů, přidala na rychlosti. Nebylo to tak snadné, protože trať v těchto místech vedla klikatým průsmykem Needle Canyon stále vzhůru, krčila se ve stínu

horských velikánů, do jejichž království vstoupila. Úplně nahoře mohl Joe spatřit čepice ledovců a dole zase prořízlé soutěsky s vyjícími vodami horských bystrin.

„Holka si to dneska ale sviští, co?“ zaslechl Joe ze spoda spokojené mručení Jima Poštáka. „Asi za ty bonbóny, které jí celou cestu nosíte, vidí, Joe?“

Chlapec netrpělivě zamumlal, že jo, krátce pokýval hlavou, ale oči měl upřené na mohutný skalní most Needle Eye – Oko Jehly. Koleje pod mostem připomínaly dvě stříbrné nitky, které zde zapomněl horský obr, když si spravoval mílové boty.

A za mostem už bylo...

„Moře!“ ozvalo se z desítek hrdel. Dospělí s dojetím pozorovali nekonečnou lesklou plochu a v duši se jim vybavily pocity, které zažívali jako děti. Otec Harper nahmatal upracovanou ruku své ženy a pevně ji stiskl. Dala mu za to pusu na neholenou tvář a stisk láskyplně opětovala.

Tehdy před lety se tady seznámili; během cesty na Slavnost.

Na stejně cestě, na stejnou Slavnost.

Moře.

Joe si pomyslel, že to přece nemůže být ono.

Čekal cosi ohromného, nevídáního, ale tohle vlastně zná z filmů i tridea. Čím víc se před nimi však rozevíral pohled na obrovské modravé zrcadlo, v němž se jasně odrážela fosforeskující těla krav, tím spíš hříšnou myšlenku zaháňel do koutku duše. A uvědomil si, že moře je opravdu bezva.

Cesta do Dolores Bay City pak už ubíhala v jednom kvapu.

Znavená biomotiva zatáhla přísavkové pásy a s mírně brzděnými vagony se pohybovala jen na válcových kloubech, které genetičtí inženýři uzpůsobili tak, aby seděly na kolejnicích pevněji než úchytky vozíků horské dráhy.

Během necelé půl hodiny jízdy – tak rychlé, jakou Joe dosud nezažil – se všichni cestující jaksepatří připravili na vstup do vyšnořeného města, kde se pokaždé porádaly slavnosti spojené s příchodem galaktických krav a jejich honáků.

Hvězdných honáků a jejich krav.

Joe měl oči navrch hlavy.

Znal sice všechno z vyprávění a cestopisných snímků, navštívil několik městeček v širém okolí Little Big Valley, ale tady ho spousta věcí překvapovala.

Až sedmipatrové domy se tyčily snad do samotného nebe. Jejich stíny se plazily po rušných ulicích a uličkách.

Všude kolem se míhali a houkali a zvonili rikšové, varaní povozy a biomobily. Nad tím vším občas přelétlo otlučené policejní aero nebo stríbrně lesklá limuzína se znakem Společnosti. Na chodnících postávali překříkující se prodavači počítákové bižuterie, kožených biců, vonící pizzy a posledních výtisků *Star Cowboy's Times*. Na plynových lampách i telegrafních sloupech vlály zvukové konfety. Z oken visely zářivými barvami hrající prapory Společnosti, ale i prosté, bílé vlajky se znakem honáků. Modrý kruh hvězd, znázorňující Galaxii jako jeden velký domov pro všechny civilizace, národy i bytosti v ní žijící.

Před nádražím čekaly desítky povozů ochotných za rozumný peníz dovézt vítané hosty do připravených hotýlků a saloonů, ukázat jim centrální tržiště, rybářskou čtvrt nebo, ale to jen zdálky, výstavné sídlo Společnosti na Company Hills.

Příchozí ale chtěli vidět zejména proslulou arénu pojmenovanou po legendárním Jamesi G. Cooperovi, jednom z prvních honáků, který objevil nejen samotné krávy, ale zmapoval i posloupnost návštěv vesmírných krav v jednotlivých koridorech a na určených planetách Galaxie, jak ji hyperprostorové stádo neomylně dodržovalo.

Díky jemu a legendární Velké Pětce se tato polozapomenutá planeta, původně označená jen kombinací číslic a písmen, zapsala do žurnalistického slovníku jako Fountain, *Studánka*. Dostala se do povědomí sto-vek miliard bytostí na nespočtu obydlených světů coby vlídná planeta, na níž krávy tráví se svými mláďaty celý relativní měsíc, aby se zde osvěžily šťavnatými plody kaktusoidů, mláďata patřičně zesílila a připravila se na nekonečné cesty dalšími dimenzemi.

Kraví planety, ať už to byla Skořápka, Jezerní planeta nebo Studánka, všechny byly symbolem galaktického míru a smíru.

Obyvatelé Unie si uvědomovali význam všech planet a přilehlý sektor *Studánky* byl Parlamentem vyhlášen za neutrální pásmo. Kdokoliv se pokusil nezákoně narušit výsostný prostor, byl okamžitě zlikvidován strážními GALA křižníky, které nepřetržitě hlídkovaly podél hranice, jasně vyznačené myriádami vesmírných majáků a bójí. Opatření platila i v okolí neobývaných planet či zdánlivě prázdných koridorů, kudy vedla pravidelná trasa stáda, ať už kvůli vzácnému záření nebo příznivě působícím kombinacím slapových sil, jež krávy využívaly v době březosti.

Do sektoru Studánky měly kromě zásobovacích korábů a lodí z ostatních *kravích* planet přístup jen lodě Společnosti, monopolního galaktického přepravce, který si ani nepotřeboval vymýšlet zvláštní název. Označení *Company* dokonale vyjadřovalo důležitost a nutnost jeho existence.

Slovo *Společnost* otec vyslovoval s nezvyklou nenávistí a Joe jej dobře znal z neustále omílaných reklamních šotů.

Společnost je tu od Stvoření světa! Společnost tě chrání, ty chraň ji!

Jedině akcie Společnosti ti zaručí záviděná hodný zisk!

Usínej se Společností! Mysli se Společností!

Žij se Společností...

Umírej se Společností!

„Prrr. Tak, a jsme na místě,“ pokynul rukou drožkář, přitáhl silnému varanovi perletí zdobené opratě a s úsměvem se otočil na cestující:

„Vítejte v hotelu Yellowstone.“

Když mu chtěl otec nechat spropitné, prošedivělý muž s velkým, žil-kami prorostlým fialovým nosem jen zavrtěl hlavou:

„S tímhle teď nikde neuspějete, váženej pane. Když Slavnost, tak Slavnost. To se tohle město vždycky změní, jako by ty krávy rozdávaly dobro. No, však vy to určitě znáte. Tady se teď ani nemusíte na noc zamýkat. A to je co říct... Stejně vám povim, že bych byl šťastnej, kdyby tady pár těch kravíček zůstalo, nebo kdyby zůstaly na každý planetě, to by, pánejo, Galaxie vypadala jinak! Ale já vím, že je to holej nesmysl. Tak se jen modlím, abych se ještě dožil příští Slavnosti.“

Hluboké vrásky na mužově staré tváři mohly vyprávět o těžkých dobach, kdy na bezejmenné planetě s pouhým kódovým číslem přistáli první osadníci. Ruce měl zbrázděné suchým mistralem přinášejícím z rovníkových pouští písek jemný jako pudr a zároveň drsný jako brusný kotouč. Dlaně samý mozol a duši čistou jako jeho pohled.

„Já myslím, že se dožijete ještě hodně Slavností, když si o krávách myslíte tak krásné věci. Vždyť ony o vás určitě vědí a nedovolí, abyste jen tak odešel... Bez toho krásného čekání na další Slavnost,“ řekl otec.

Drožkář sevřel rty, podal otci ruku a vzájemně si je pevně stiskli. Pak práskl bičem nad hlavou, zahýkal na ležícího varana, a když se vzdaloval, ozval se tahlý, tklivý tón foukací harmoniky.

Tenkrát na Západě...

„Tati, víš, že neznám nikoho, kdo by neměl rád krávy?“ díval se Joe za kolébajícím se ještěrem táhnoucím červený kočár s nápisem *Wells-Fargo*, na jehož kozlíku seděl drožkář, vypadající úplně jako kouzelný děda z pohádky. I s tím velkým nosem.

„To je dobře, že nikoho takového neznáš,“ odpověděl otec, pohladil chlapce po světlých, lesklých vlasech a snažil se, aby se mu netřásl hlas.

„To je dobře, chlapče.“

KAPITOLA III.

Rodeo v Cooperově aréně

„A nyní se, vážení přátelé, konečně dočkáte toho, na co celou dobu čekáte. Do arény bude vpuštěn Slizák Zabiják! Toto nádherné a silné zvíře pochází z chovu monsieura Petita a ve svých genech nosí slavného Moby Dicka a Tlustou Bertu. A je to tady, je to tady! Vážení přátelé...“

Hlasatelův baryton byl přehlušen hvízdotem okoralých rtů, dupotem okovaných bot a pištěním dívčích hrdélek. Malý Joe fascinovaně hleděl na pomalu se otevírající železná vrata, která připomínala kruhová dvírka biomotivy poctivě nýtovaná pláty polirunu. Za vraty nesmlouvavě vládla černočerná tma, kterou ještě zdůrazňovaly oslnující čtvercové plochy reflektorů umístěných na třech stožárech kolem arény. Kakofonie zvuků náhle přešla v užaslý vzdech. Hlediště mlčky hledělo na osvětlený písek.

Najednou na něj dopadl pětimetrový ostnatý červ.

Slizák vylétl z temné kóje tak bleskově, až se zdálo, že se uprostřed arény vyloupl z kouzelníkova klobouku. Vztyčil přední polovinu těla a komíhavým pohybem kobry se připravoval k útoku. Pro výstrahu vystřelil z úzkých trubic, jakých měl po obvodu těla na desítky, jedovaté ostny. Joe se instinctivně přikrčil a popadl Sarah za ruku. Cítil, že hebká ruka se chvěje.

Červí ostny neškodně narazily do pancéřového skla, kterým byl písečný prostor obehnán, a sklouzly na zem. Po skle stékaly žlutavě slizké stopy žíraviny. Obecenstvo zaječelo nadšením.

Bouřící prostor arény náhle prořízly fanfáry.

Honáci přicházejí!

V každém z rohů trojúhelníkového kolbiště se otevřely dveře a jimi vpadli do záře reflektorů honáci na skákajících želvách. Osedlaná zvířata byla jedinými tvory, jejichž krunýř je bezpečně chránil před jedovatými ostny červů. Navíc měla postroje i masky zhotovené z polirunových fólií a pásů.

Jumping turtles byly na souboj s jedovatými červy připraveny více než dobře.

Nikoli však honáci. Ani jeden z nich neměl přilbu, při těchto zápasech povinnou, ani jeden neměl kovový kroužkový oblek předepsaný Asociací Sportovních Společností.

Joe o tomhle slyšel mockrát. Souboje s červy byly součástí snad každého filmu o hvězdných honácích, ale Joe ještě nikdy na vlastní oči nespatřil ty odvážlivce, oblečené opravdu jen v kožených oblecích, jezdeckých botách s třptykícími se ostruhami a s nezbytným sombrerem či stetsonem, švihácky posazeným šíkmo na temeni.

Jezdci objížděli Slizáka a všichni diváci mohli spatřit jména barevně vyšitá na zádech kožených vest a slyšet výskot honáků, přenášený do hlediště z mikrofonů umístěných v aréně.

Mohutný Salvátor Ohio, s turbanem kučeravých černých vlasů sevřených pestrobarevnou širokou čelenkou, točil nad hlavou sisalovým lasem v široké krinolíně.

Podsaditý albín Fred Osbourne s puntíkovanou bandanou kolem krku práskal mexickým bičem, až zaléhalo v uších.

Třetí byl štíhlý a vysoký, do bronzova opálený tmavovlasý syn hlavního farmáře, Brian Westley – mladík s modrozelenýma kočičíma očima, s hubenými, hladce oholenými tvářemi, v košíli z denimu a kalhotách z brizoní kůže. Nechal si po pažích projíždět jiskřící koule transbol.

Na světelné tabuli proti Joeovi se rozzářily poměry sázecké na jednotlivé jezdce i na Slizáka. Ten získal polovinu sázeck... Chlapec se otočil na otce:

„Tati, proč lidi nevěřej honákům?“

Otec nejdříve neodpověděl, ale když jej syn zatahal za rukáv a zopakoval dotaz, bručivě odvětil:

„Toho si nevšímej. To je takovej rituál. Během zápasu se to změní. Uvidíš.“

Harper senior teď měl v hlavě úplně jiné myšlenky.

Krátké setkání na chodbě stačilo, aby si oživil vše, na co chtěl na téhle planetě zapomenout. Farmář Seal Westley, další ze slavné Velké Pětky, ho takřka přepadl s otevřenou náručí a lahví Jima Beama. A taky s ustaraným čelem.

Rodina v té době seděla už na místech. Harper si šel jenom pro plechovku Budweiseru a bylo mu jasné, že Seal si na něj počkal.

Krátké přivítání, poklepání po ramenou, to ještě šlo. Ale kvůli tomu ho po těch letech, *proboha, to je už let*, určitě Seal nekontaktoval.

„Joe, je to špatný. Kuzněcův začíná mít navrch. Odoláváme jenom díky Desateru. To víc, na krávy si nikdo nedovolí sáhnout, ale Kuzněcův má za sebou vlivný lobby firem závislých na Přepravě. Prý byl i na neoficiální večeři u Císaře.“

Harper jenom kýval hlavou; ostatně, co jiného mohl dělat.

„Seale, a spojil ses s ostatními?“

Farmář jen zavrtěl hlavou. Sám nevěděl, jestli by to bylo vhodné. A přece jenom, ta doba.

Velká Pětka je už jenom minulostí.

I když slavnou, tak přece jen zašlou minulostí.

Joe junior se plně věnoval rodeu.

Slizák se stočil do ostnaté koule, která zrychlovala svůj oběh po obvodu arény, až se změnila ve svištivou šmouhu. Honáci byli ve střehu. Tohle ještě žádný červ nezkoušel.

Písečný červ dosáhl úžasné rychlosti, *bhrouuumh*, a ohlušující zvuk zahltl reproduktory. Joe si přitiskl dlaně na uši, Sarah vyjekla a přednosta Harper překousl filtr sváteční marlborky.

Slizák ostře změnil dráhu a zaútočil na Salvátora, který trhl opratěmi a zároveň mrštíl laso proti řítícímu se Slizákovu. Želva měla dost zkušenosti v boji s obřími červy. Skočila doprava, kam také červ ihned zamířil, ale vzápětí se odrazila na opačnou stranu a ve výskoku provedla ladný výkrut, takže ostnatá jedovatá koule tvrdě narazila na spodek krunýře. Na jeho vrcholu se Salvátore pevně držel postroje, aby nevypadl ze sedla.

Slizák se odrazil ke stěně arény. Bleskově se natáhl na celou svoji délku a jeho tělo se vzepjalo, aby vypustilo jedové ostny. Fred ho zasáhl bicepem přímo mezi tykadla. Červ zmatený úderem biče mrskl koncem ocasu, kde rostly největší bodliny, když ho tam zasáhlo Brianovo transbolo a dotklo se ostnů. Ozval se praskavý výboj a seškvařil ostny do oblých, nepoužitelných výrůstků. Netvor se stočil do útočné spirály, odrazil se a mocným skokem překonal celou plochu arény. Během letu srazil Salvátora z želvy. Obětavé zvíře skočilo mezi dopadnulvšího červa a ležícího člověka a vztyčilo se na zadní nohy.

Sázky se na tabuli zabýskaly. Cena Salvátorova života stoupala. Zároveň, na úkor ostatních honáků, stoupala i výše sázeck na Slizáka.

„Time!“ ozvalo se z reproduktorů, a všichni jako jeden muž nechápalé zírali na tlampače.

Kdo chce oddechový čas? Ted?

„Stáj rančera Petita požaduje přestávku,“ ozval se rozhodčí.

Arénu osvětlily infračervené bodové reflektory a znehybněly červa.

Salvátore skočil na želvu a přijel k Fredovi a Brianovi. Radili se o další postupu. Salvátore si širokým rukávem kostkováné košile utřel nos, Fred vytáhl ze sedla plechovku astro-coly a...

Infrasvětla pohasla, vzápětí se otevřela vrata stáje a vylétli další dva červi!

První srazil smrští jedovatých ostnů Freda k zemi. Probodnutá plechovka zasyčela a do písku vytékal hnědavý, šumící nápoj. Zasažený honák se svíjel ve smrtelných křečích. Postava muže se napjala. Pod účinkem červího jedu tělo zčernalo a rozpadalo se.

Obecenstvo zařícelo děsem.

„Rozhodčí volá Petitovu stáj! Během rodea je nepřípustné, aby byl v aréně více než jeden červ! Obsluha okamžitě spustí infrazáření! Opačují: je nepřípustné...“

Hlas rozhodčího se odmlčel a světelna tabule pohasla.

Joe už podruhé chytil sestru za ruku a pohlédl jí do tváře. Sarah byla bledá jako právě vylíhlé mládě goory. Otec vzal matku kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Joe se rozhlédl po publiku.

Lidé sice řvali, protestovali, pískali a dupali, ale čišel z nich strach.

Tváře, strach, oči, strach...

V aréně se rozpoutal nerovný boj.

Tři píseční červi útočili na dva honáky. Pětimetrová těla se hbitě plazila po obvodu arény a natáčela se k obětem hřbety, plnými jedových ostnů. Salvátore udiveně hleděl na skleněnou kopuli, ve které byli zavřeni.

To přece není možné! Vždyť teď už musí jejet sirény a zářit infrabodáky. Co to znamená?

Pohlédl na Freda. Oběť zákeřného útoku byla již rozložena na kusy masa, z nichž trčely krvavé kosti svázанé šlachami a rozkládajícími se pruhy svaloviny. Z očních důlků visely matné bulvy a z úst ohraňčených na uhel spálenými rty vytékal jazyk rozložený jedem.

Salvátore suše polkl:

„Frede! Frede... To není pravda, ne!“

Hlas se mu roztrásl.

„Vyser se na to,“ zasyčel vedle něj Brian. „Nejdřív vyřídíme tyhle potvory! A potom ty, kteří tohle zhvízdali!“

„Briane, nemáme šanci!“

„To určitě ne, když budeme jen žvanit.“

Svissst!

Brian odrazil očekávanou palbu jedovatých ostnů prudkým vytočením druhého transbola, jež vytrhl z koženého opasku. Uchopil dlouhý bodec, ležící uprostřed arény. Další červ zaútočil na honáky ze zadu a třetí se vymrštil do několikametrové výše a rozrotoval tělo, které při dopadu ty chabé lidské schránky rozemlela na dobře stravitelnou kaši.

„Slizák se stočil!“

„Pozor! Nahoře!“

Obecenstvo ani nedýchalo.

Do výkřiků honáků tepal jen tisícery tlukot srdcí přihlížejících.

Ale ne všech...

„Tohle bylo poslední varování,“ pronesl v prezidentské lóži hrabě Georgij Kuzněcow, asi padesáti letý muž, který celým svým vzezřením, pohyby i šatem nenechal nikoho na pochybách, že o Galaxii rozhoduje On. Hubený člověk s chladnýma šedomodrýma očima, asketickou tváří a hbitou myslí, obírající se čímkoliv, z čeho by mohl vytěžit dalších pár koridorů hvězdných pásů nebo sám sebe ještě více zdokonalit. Šlechtický rodokmen by mu neupřel nikdo; ani kdyby ten vysoký, energický nabité muž pracoval jako asfaltér na Třetí Mezigalaktické. Vysoké lícní kosti a pravidelná, lehce vystupující brada zdůrazňovala na podlouhlé tváři orlí rysy. Ani tak ale Kuzněcowův elegantní výraz neměl nic společného s klasickými padouchy z filmových trháků.

Vyzařoval přirozenou aroganci a geneticky zakódované elegantní přehlížení všeho, co se netýkalo *Jeho a Společnosti*. K úzkým rtům přiložil zlatou špičku Davidoffa, nejdražšího doutníku v Galaxii, a s požitkem nasál aromatický kouř.

S ledovým nadhledem pozoroval popravčí jeviště.

Postavení honáků by bylo vskutku beznadějně, kdyby...

Kdyby s nimi v aréně nebyly věrné *jumping turtles*. Dvě vyskočily z protilehlých rohů a nad honáky se prudce srazily krunýři. Zadunělo to hlasitěji než zahřmění písečné bouře. Želvy se odrazily, aby dopadly na původní pozice. Napětím nedýchající publikum si uvědomilo, že želvy při srážce rozdrtily shora útočícího červa. Do arény padaly svíjející se kusy masa.

Další želva si vzala na starost Slizáka a vrhla se před něj. Červ se vymrštil ze spirály a želva mu nastavila hřbet. Třetí červ však místo na honáky zaútočil na ni.

Zvíře nestačilo zatáhnout hlavu a dostalo do očí zásah jedovatými ostny. To už Brian vrážel Slizákovi do zátylku bodec s ozubeným ostřím.

Salvátore, rudý vzteky, lupil druhého červa a škubl lasem. Polirunové vlákno písečnou stvůru přepůlilo. Na zadní polovinu okamžitě dopadla celou vahou jedna z želv.

Přední část rozpůleného červa naslepo zaútočila podle tepla lidských těl. Prudkým úderem srazila Salvátora a rozdrtila mu nohu.

Brian se rozehnal těžkým kopím jako basebalovou pálkou. Odrazil další červí úder, který směřoval na Salvátorovu hlavu. Energie červího těla mu vyrazila zbraň z ruky, ale smrtelné zachvění potvrdilo zásah.

Salvátore se stačil odkulit. Sebral transbolo a s výkřikem ho hodil Brianovi. Mladík právě skákal do úkrytu za želví krunýř pronásledovaný posledním červem. Dopadl na písek, vztyčil se a zachytil transbolo. Želva právě vyskočila a srazila letícího červa. Na stvůru dopadly koule rotujícího transbola a vymazaly ji ze světa.

Jeden z nejmocnějších lidí v Galaxii mlčky rozdrtil tabákovou pochoutku o chromované hrazení lóže. Otočil se na zesinalého muže, jenž v rukou odevzdáně tiskl buřinku, a řekl mu:

„Ratmane, odevzdějte osobní disk, galaktiku a revolver.“

„Vaše Výsosti, Vaše Výsosti, tohle přece nikdo nemohl předpokládat! Tři červi najednou... To je nemožné! Honáci nemohli přežít.“

„Nemohli? Přežili.“

„Ale stejně jsme jednoho dostali. Jeden nepřežil.“

Do Ratmanovy tváře se zabodl pohled šedých očí.

„Nemáte pravdu. Nepřežili dva. Vy jste ten druhý.“

Ratman padl na kolena.

„Vždyť vám sloužím už tolík let!“

„Právě. Změna je život,“ překročil hrabě Georgij Kuzněcov škemrajícího šéfa druhého oddělení Vnitřní bezpečnosti. Pokynul gorilám hlídajícím v předsíni: „Vemte si ho na starost. Až vám slíbí život vlastní matky, pak ho přiveďte. Nyní jdu navštívit hřebčín a nechci tam být rušen.“

Hrabě si přes úzká ramena přehodil plášť. Rukou si projel havraní vlasy a zmizel v únikové chodbě, pancéřované dveře se za ním hermeticky zavřely. Oddělily tak nejvyššího hodnostáře Společnosti od vztřístajícího ruchu v Cooperově aréně.

Vytáhlá postava se ztrácela v hloubi tunelu, střídavě osvětlovaná zamířzovanými polokoulemi nouzového osvětlení. Zjevující se a rozplývající se černý havraní plášť mizel v pásech tmy.

„Tati, tohle přece nebylo rodeo,“ konečně se ozval Joe.

„Ne.“

Opravdu to nebylo rodeo, na které se chlapec tolik těšil. Nikdy neviděl umírajícího člověka. Stále nemohl do svého dětského vědomí vstřebat děsivý zážitek. Pořád si v duchu opakoval: honáci nezabíjejí červy. Vrchol rodea spočíval v tom, že donutili červa vystrílet všechny ostny a vyčerpali jej do té míry, že ho na závěr bezmocného odtáhli z arény do stáje.

Byla to sice hra se smrtí, ale byla to hra.

Tato jatka neměla s hrou vůbec nic společného.

KAPITOLA IV.

Požár hotelu Yellowstone

„Vstávejte, děčka! Hoří!“ zakřičel mezi dveřmi dětského pokoje otec Harper.

Rozsvítil světla a vrhl se k malému Jackovi, který už měl půlnoc, zatímco ostatní děti si vzrušeně šeptaly o dnešním rodeu.

Do místnosti vběhla i matka a vzala Jacka do náruče. Za ní se ve dveřích objevila nejstarší dcera Sarah, která s otcem popoháněla drobotinu do hotelové chodby.

„Táto, já tu figurku potřebuju,“ namítl Joe. Dostal totiž od otce pohlavek, protože se chtěl vrátit pro loutku skákající želvy.

„Neslyšíš? Hoří!“ Slova zanikala v hukotu plamenů a praskotu plápolajících krovů. „Od redakce *Timesů* chytla stěna hotelu,“ rozhlédl se otec. „Musíme dolů.“

Sarah postrkovala dvojčata Barbarellu a Dominiku. Barbarella se ale vytrhla a pištěla:

„Já tam mám hopíka!“

Sarah zakřičela na Joea, aby vzal za ruku Dominiku a upaloval s ní dolů. Otec vybíhal z vedlejších dveří. Viděl Sarah, jak se vrací do pokoje.

„Sarah, kam běžíš?“

Zhaslo světlo.

Hotel se ocitl v příšeří nouzového osvětlení.

Byly slyšet jen výkřiky zmateně pobíhajících hostů a příkazy personálu, který se snažil zvládat vzrůstající paniku. Hukot plamenů, polykajících dřevěnou budovu, neustále zesiloval. Desetiletími vysušené trámy a prkna, vše napuštěné fermeží a olejem, sloužily ohni jako skvělá potrava, takže hotel během chvíliky vzplanul jako pochodeň.

„Hroutí se střecha!“ zaječel kdosi na chodbě.

Panika ovládla prostor. Ohlušující praskot bortící se střechy jen dokonal, co pud sebezáchovy začal. „Sarah!“

„Barbarello!“ ječela Sarah. Harper strachem zpopelavěl.

„Barbarello, kde jsi?“ zařval, vrhl se za Sarah a srazil se s ní v druhých dveřích ložnice. Sarah držela sestříčku v náručí a ošklivě kulhala. Otec si od ní vzal neposlušnou holku, aby jí odlehčil, a zakřičel:

„Rychle pryč! Tady to padá!“

Strop povolil a na všechny se zřítily hořící krovny.

Joe doběhl s Dominikou do vstupní haly, kde paniku usměrňoval hotelový detektiv Holder, mohutnou postavou připomínající pouťové lamače kostí. Mezi všemi pyžamy, župany a rozucchini vlasů jeho naškrobená bílá košíle se zeleným motýlkem a vzorně vyčesaná pěšinka nad ostře řezanou tváří s napomádovaným knírem budily respekt. A uklidňovaly okolí dojmem standardního bezpečí.

„Joe, tady jsme!“ kříčela Janet Harperová od vchodu a snažila se prodrat kordonem stráží. „Pusťte mne, já tam mám děti!“

Ženinu kulantou, pravidelnou tvář s hezkými rysy křivila živočišná hrůza.

Holder k Janet přiskočil, bez dlouhého vysvětlování od ní převzal plácící batole a zavelel, ať tu ženskou pustí. Harperová vzala za ruce Joea a Dominiku. Chlapci vytryskly slzy a rozbrečel se:

„Mami, tátá se Sarah a Barbarellou jsou nahoře!“

„Ne. To není pravda!“

„Musel jsem běžet s Dominikou dolů, ale tátá se vrátil za Sarah a hledali Barbarellu. Mami, co je s nima?“

„Proboha, nahoře jsou moje děti! A manžel!“

Holder už byl u nich.

„To mrně venku hlídá kuchař. Ve kterém patře bydlíte?“

„Ve třetím.“

„Chlapi, máme nahoře děti! Jdem na to!“

Sedm mužů se sekerami, ve sklizňových přílbách a kožených kabátech se rozběhlo po hlavním schodišti, ale vyšlehly proti nim plameny. Na schodiště spadly planoucí trámy a prkna; cesta byla dokonale zatarasená.

„Jsou tady hasiči!“ ozvalo se halou.

„Konečně! To snad hledali vodu proutkama,“ zahučel Holder a s ostatními se snažil uvolnit průchod nahoru.

To už vedle něj stáli černě odění muži ve slídových přílbách a dlouhými háky stahovali zlámané trámoví ze schodiště. Přibíhali další hasiči s vodními hadicemi. Rozestavěli se tak, aby mohli zasahovat nejzurivější ohniska požáru. Zvenku se však ozvaly další exploze.

„Požární vozy vybuchly!“ ozval se zděšený křik, hrůzně dobarvený sténáním raněných a umírajících.

„Proboha, venku je Jack!“ uvědomila si s hrůzou Janet, pevně sevřela ruce obou dětí a vyrazila s nimi z budovy.

Před hotelem to vyhlíželo jako na jatkách v Sandbanku.

Rozervaná těla, odtržené končetiny, rozházené vnitřnosti a všude krev, samá krev.

„Nedívejte se... Jacku! Miláčku, kde jsi?“

„Mami, támhle leží ten kuchař!“

Joe měl pravdu.

Všichni tři se vrhli k muži v bílém rondonu. V jeho zádech vězela zaseknutá kovová střepina z cisterny. Kuchař ležel stočený na boku, tiše sténal a z úst mu vytékal pramen temné krve. Vedle něj se povalovala zmuchlaná kuchařská čepice a v náruči svíral bezvládné, děsně bezvládné tělíčko...

„Jacku!“ zaječel Joe. „Mami, Jack je tady!“

Janet se naklonila k umírajícímu muži a snažila se vyprostit malinkého Jacka z jeho křečovitého sevření.

„Jacku, cos mi to udělal? Jacku, otevři očička! Slyšíš mne, miláčku můj? Joe, pomoz mi! Popadni tuhle ruku a pořádně zatáhní!“

Chlapec uchopil zkrvavenou kuchařovu paži, zapřel se na kolenou a vší silou se ji snažil odtáhnout od těla.

„Prosím tě, pusť Jacka,“ plakal a šeptal si pro sebe: „*pusť mého brášku, prosím, pusť ho!*“, ale mrtvý kuchař ho nevnímal.

Náhle se nad nimi rozprostřely stíny. Joea, Dominiku i matku odtáhly silné ruce.

Nejdříve se hrozně lekli, ale Joe poznal jednoho z mužů.

„To je Brian!“ zavzlykal. „Honák Brian, z arény.“

„Správně, chlapče,“ zamumlal Brian, ještě s jedním honákem se sklonil nad mrtvým kuchařem a opatrně vyprostili zakrvavené tělo batolete.

Brian si přitiskl malý hrudníček na ucho a zařval:

„Doktora! Tady je raněné dítě!“

„Bože, on žije...，“ chtěla Janet Harperová vzít dítě Brianovi, ale ten ji s omluvou odstrčil a rozběhl se k robustnímu holohlavému muži s koženou brašnou, jenž jim běžel vstříc.

„Tady, doktore! Dítě zachránil ten mrtvý kuchař. Tiskl ho ale tak urputně, až ho skoro udusil.“

„Vidím,“ pronesl doktor, v rukou se mu objevily lesklé nástroje

a zkoumal nehybné tělíčko.

„Krev není toho dítěte. Puls má slabý, ale pravidelný, zorničky jsou v pořádku. Vezmu ho do sanitky. Pošlete za mnou jeho matku.“

„Díky,“ odvětil Brian. Teprve teď si uvědomil, že ho kdosi tahá za rukáv.

Plačící Joe mu řekl:

„Máme nahoře dvě sestřičky a tátu.“

V následujících vteřinách prolétlo komando honáků s několika hasiči hořící halou a vrhlo se na zatarasené schodiště. Hotelová ostraha, do té doby urputně odklízející zřícené trámy, užasle zírala na nástup pověstních kovbojů.

Brian již vtrhl do chodby ve třetím patře. Na rameni mu krvácela hlušká čerstvá jizva, do levého oka stékala krev z rány na čele a na mnoha místech propálená vesta svědčila o tom, že dostat se v malém hotýlku z přízemí do vyšších pater nemusí být vždy procházka rajskou zahradou.

„Kde jste kdo?“ křičel.

Nic. Jen další plameny hltavě vyrazily do chodby.

„Je tady někdo?“

Nikdo. Pouze se zřítila další část stropu.

„Prohledejte všechny místnosti.“

„Briane, něco jsem zaslech. Zespoda!“

Vskutku. Do hučení plamenů, praskotu hořícího dřeva a hlomozu bortící se konstrukce se ozývaly lidské hlasy. Honáci odhadli směr, od kud přicházejí, prorazili dvoje vzpríčené dveře a vběhli do dětské ložnice apartmá Harperových. Uprostřed pokoje je přivítala děsivá díra v podlaze, vedoucí snad do pekel. A z hloubky se ozýval mužský hlas:

„Tady dole! Jsme dole!“

Honáci si od opasků odepnuli lasa, pevně je svázali a Brian se po nich spustil do tmavého otvoru. Po více než patnáctiyardovém sestupu se konečně po kotníky zabořil do lepkavého bahna. Ve vzduchu již nebyl cítit pach kouře a spáleného masa, ale plíseň a chlad.

„Tady,“ ozvalo se ze tmy.

Brian rozsvítil baterku a obkroužil jí prostor.

Uviděl statného Harpera rozkročeného před schoulenou, zablácenou postavou dívky, která v náruči chránila sestřičku. Harper si zaclonil oči před světlem. Brian ho s omluvou ztlumil na přívětivou zář a přistoupil blíž.

„Jmenuju se Brian Westley. Poslal nás sem váš syn. Vaše rodina je v pořádku,“ honák se odmlčel a přejel si rukou po zpoceném čele. „Řekněte mi, sakra, jak jste se sem dostali?“